

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem Karlem Ulíkem ve věci

žalobce: **T. V. D.**
narozený X, státní příslušník Vietnamské socialistické republiky
bytem X
zastoupený Mgr. Markem Eichlerem, advokátem
sídlem Nekázanka 888/20, Praha

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 3, Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 8. 2023, č. j. OAM-594/ZA-ZA11-HA13-2023,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Řízení o žádosti o mezinárodní ochranu

1. Žalobce podal dne 8. 5. 2023 žádost o udělení mezinárodní ochrany.
2. Při poskytnutí údajů k žádosti sdělil, že nemá žádné náboženské ani politické přesvědčení, nebyl ani politicky aktivní. V České republice má manželku, paní T. T. T., která zde má trvalý pobyt. Dále sdělil, že má dva syny, jeden z nich má české občanství a žije v Německu, druhý žije v ČR. Z vlasti vycestoval naposledy asi v roce 1994, přesně si to nepamatuje. Od té doby byl ve Vietnamu pouze na návštěvě v roce 2010. V České republice pobýval již předtím od roku 1976 do roku 1984 na základě pracovního pobytu a od roku 1994 je zde z titulu trvalého pobytu. Ke svému zdravotnímu stavu uvedl, že je zdravý, pouze užívá léky na tlak a cukrovku. Jako důvod žádosti o mezinárodní ochranu uvedl, že v ČR měl povolen trvalý pobyt, ale přišel o něj z důvodu výkonu trestu a bylo mu uloženo správní vyhoštění. Ve Vietnamu nebyl již řadu let. V ČR má rodinu a zázemí. Ve Vietnamu nikoho nemá, neměl by kde bydlet a z čeho žít. Také by se dále chtěl starat o manželku, která se léčí s rakovinou prsu.
3. Při pohovoru k žádosti uvedl, že v ČR pobýval od roku 1976, vyučil se zde a poté pracoval. Vrátil se do Vietnamu a v roce 1994 se vrátil zpět do ČR. Podnikal zde v maloobchodu. Výjezdní příkaz mu byl uložen z důvodu, že v roce 2013 se jeho syn T. zapletl do pěstování marihuany a žalobce byl spolu s ním trestně stíhán. V letech 2015–2018 byl ve výkonu trestu odnětí svobody. Proti vyhoštění se odvolal, v dubnu 2023 bylo řízení skončeno. V trestním řízení mu byl uložen trest odnětí svobody 6 let a ve vězení strávil 4 roky, z toho rok ve vazbě. Jeho syn žije s manželkou v Karlových Varech. K léčbě jeho manželky sdělil, že jí před 12 lety diagnostikovali rakovinu prsu, byla na operaci a nyní chodí jednou za dva roky na kontrolu. Jeho žena jiná vážná onemocnění nemá, ale vzhledem k jejímu věku již nějaké drobné zdravotní potíže má. Někdy se cítí unavená, a tak zůstane doma. Jeho žena má malou prodejnu potravin. Žalobce se stará o prodejnu a o domácnost, pokud se žena necítí dobře. Jeho synovi byl uložen trest odnětí svobody v délce 8 let a ve vězení byl 6 let. Občas jsou spolu v kontaktu. K otázce, zda něco brání celé jeho rodině v návratu do Vietnamu, žalobce uvedl, že tam nebyli od roku 1994, nic a nikoho tam nemají, návrat si nedovedou představit, syn T. zde má navíc českou manželku, takže by se také nerad vracel do Vietnamu. Dále uvedl, že ve vlasti neměli žádné konkrétní problémy.
4. Žalovaný opatřil do spisu zprávu k zemi původu žalobce, konkrétně zprávu Ministerstva vnitra *Informace OAMP: Vietnam (Bezpečnostní a politická situace v zemi, Vybrané otázky z oblasti občanských svobod a lidských práv)* z června 2023.

Napadené rozhodnutí

5. Shora uvedeným rozhodnutím ze dne 30. 8. 2023 (dále „napadené rozhodnutí“) žalovaný rozhodl, že mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a ani podle § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále „zákon o azylu“) žalobci neudělil. V odůvodnění uvedl, že žalobce nesplňuje podmínky pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu, jelikož neuvedl žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možné učinit závěr, že by byl ve vlasti pronásledován. Dle žalovaného žalobce o mezinárodní ochranu požádal s cílem setrvat dále na území ČR, protože o trvalý pobyt přišel z důvodu výkonu trestu odnětí svobody. Podle

žalovaného měl žalobce svoji pobytovou situaci řešit jinou zákonnou cestou, nikoli prostřednictvím řízení o udělení mezinárodní ochrany. Pro účely legalizace pobytu na území není možné zneužívat specifický institut mezinárodní ochrany. Případné ekonomické potíže po návratu do země původu a rodinné vazby v ČR nejsou důvodem pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu.

6. Dále žalovaný neshledal důvody pro udělení azylu za účelem sloučení rodiny podle § 13 zákona o azylu. Z ničeho totiž nevyplývalo, že by některému z rodinných příslušníků žalobce byl udělen azyl.
7. Stejně tak žalovaný dospěl k závěru, že není důvod žalobci udělit humanitární azyl podle § 14 zákona o azylu. V řízení totiž nezjistil důvody zvláštního zřetele hodné. Žalovaný konstatoval, že žalobce má pouze potíže s tlakem a cukrovkou, což jsou běžná civilizační onemocnění, která při dodržování stanovené medikace nijak závažným či omezujícím způsobem nezasahují do běžného života postižené osoby. Žalovaný dále podotkl, že žalobce ani nedoložil žádnou lékařskou zprávu, tedy nijak neprokázal jím uváděné zdravotní potíže. V případě žalobce tak nelze hovořit o onemocnění, které by bylo možno podřadit nemocem vyžadujícím posouzení stran důvodů zvláštního zřetele hodných, neboť se nejedná o onemocnění bezprostředně ohrožující jeho život. K nemoci manželky žalovaný uvedl, že ta je plně залечена a již pouze jednou za 2 roky dochází na kontroly, což je zcela běžný stav po závažném onemocnění. Žalobce nepředložil žádnou lékařskou zprávu k jejímu aktuálnímu stavu, z které by vyplýval opak. Doprovod k lékaři jednou za dva roky tak dle žalovaného zcela jistě nelze považovat za důvod zvláštního zřetele hodný. Žalovaný dále uvedl, že žalobce o manželku navíc nepečuje celodenně, z jeho výpovědi zcela jasně vyplynulo, že manželka pracuje sama a on jí jen občasně vypomáhá, když není v kondici. Žalovaný dále konstatoval, že ani existenci příbuzenských vazeb žalobce na území ČR nelze v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu (dále „NSS“) považovat za důvod pro udělení azylu z humanitárních důvodů. K tomu žalovaný odkázal na rozhodnutí NSS ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 Azs 12/2003-38 a ze dne 28. 4. 2011, č. j. 1 Azs 5/2011-36. Žalovaný dále zdůraznil, že na udělení humanitárního azylu není právní nárok a je udělován za zcela výjimečných okolností. Žalovaný shrnuje, že situace žalobce není nikterak výjimečná a pozbytí pobytového povolení nelze z hlediska § 14 zákona o azylu hodnotit jinak než jako irelevantní.
8. Žalovaný dále posuzoval, zda existují důvody pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu. Dospěl k závěru, že žalobci v případě návratu do Vietnamu nehrozí přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 1 a 2 písm. a), b) a c) zákona o azylu. K neudělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu žalovaný odkázal na čtyři rozhodnutí NSS z let 2009–2011, z nichž dovozoval, že rodinné vazby cizince v ČR nejsou důvodem pro udělení mezinárodní ochrany podle § 14a zákona o azylu. Je pouze na žalobci, jakým způsobem si upraví další pobyt na českém území.
9. Závěrem žalovaný konstatoval, že žalobce nesplňuje podmínky pro udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny podle § 14b zákona o azylu, jelikož v ČR nebyla udělena doplňková ochrana některému z jeho rodinných příslušníků.

Shrnutí žaloby

10. Žalobce se žalobou podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále „s. ř. s.“), podanou dne 10. 10. 2023, domáhá zrušení napadeného rozhodnutí.
11. V žalobě namítá, že žalovaný zcela nedostatečně posoudil jednotlivé důvody pro udělení azylu a doplňkové ochrany, nedostatečně zjistil skutkový stav věci a vykládá ho nesprávně. Nesprávné posouzení situace se dle žalobce nejvíce projevilo především ve vztahu k neudělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu a ve vztahu k neudělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 1 a 2 písm. d) zákona o azylu.
12. K humanitárnímu azylu žalobce obsáhle cituje z rozsudku NSS ze dne 26. 5. 2011, č. j. 4 Azs 14/2011-132. Podle žalobce jsou závěry žalovaného k neudělení humanitárního azylu nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Žalobce totiž již v rámci správního řízení uvedl, že v ČR má celou svoji rodinu a především svoji manželku, která má rakovinu prsu a on se o ni stará. Je tak jednoznačně naplněn důvod pro udělení humanitárního azylu.
13. Žalovaný podle žalobce pochybil i u doplňkové ochrany podle § 14a odst. 1 a 2 písm. d) zákona o azylu. Vůbec se totiž relevantně nevypořádal s otázkou možnosti udělení doplňkové ochrany dle tohoto ustanovení. Žalobce ve správním řízení uvedl celou řadu důvodů, které jednoznačně svědčí o důvodnosti udělení doplňkové ochrany. Rozpor s mezinárodními závazky spočívá zejména v rozporu s čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále „Úmluva“). Z provedeného dokazování je zcela zřejmé, že v důsledku vycestování by došlo k zásahu do práva žalobce na soukromý a rodinný život. Žalobce má v ČR manželku, která zde má povolený trvalý pobyt a má rakovinu prsu.

Vyjádření žalovaného

14. Žalovaný ve vyjádření ze dne 9. 11. 2023 setrval na zákonnosti napadeného rozhodnutí a zopakoval některé jeho závěry.

První ústní jednání

15. Při jednání dne 18. 1. 2024 obě strany setrvaly na svých stanoviscích. Soud stranám přestřel svůj předběžný náhled na věc a poskytl jim prostor k reakci. Toho účastníci nevyužili. Soud vycházel při posouzení věci z obsahu správního spisu. Dokazování soud neprováděl. Účastníci nevznesli žádné důkazní návrhy.

První rozsudek krajského soudu

16. Rozsudkem ze dne 18. 1. 2024, č. j. 57 Az 8/2023-29, krajský soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
17. Ve vztahu k posouzení humanitárního azylu soud nezjistil žádné pochybení žalovaného. Soud připomněl, že na udělení azylu z humanitárních důvodů podle § 14 zákona o azylu není právní nárok a je možné jej udělit pouze v případech zvláštního zřetele hodných. Soud zkoumá pouze to, zda správní orgán nepřekročil meze správního uvážení nebo zda toto uvážení nezneužil. Žalovaný těmito požadavkům dostal. Srozumitelně a logicky vysvětlil, proč běžná civilizační onemocnění žalobce nejsou důvodem zvláštního zřetele, pro které by bylo na místě žalobci udělit humanitární azyl. Navíc podotkl, že žalobce tyto potíže ani

nijak nedoložil. Žalovaný se též zabýval situací manželky, která v minulosti onemocněla rakovinou, nicméně nyní dochází pouze jednou za dva roky na kontrolu, a je tak залеченá. Soud žalobci vytkl, že ve vztahu ke zdůvodnění neudělení humanitárního azylu nepředestřel v žalobě konkrétnější oponenturu.

18. Ve vztahu k neudělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 1 a odst. 2 písm. d) zákona o azylu se soud ztotožnil s žalobcem, že žalovaný byl povinen posoudit, zda žalobcem tvrzené okolnosti týkající se jeho rodinného a soukromého života (dlouhodobý pobyt a zázemí v ČR, absence zázemí ve Vietnamu) nemohou být důvodem pro udělení doplňkové ochrany podle citovaného ustanovení. Žalovaný se nezabýval tím, zda posuzovaný případ 65letého žalobce, který zde žije více než 37 let, není právě takovým (výjimečným) případem, v němž by bylo udělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu na místě. Žalovaný podle krajského soudu vycházel z nesprávného východiska, že zásah do soukromého a rodinného života žalobce nemůže být z povahy věci důvodem pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu.

Rozsudek Nejvyššího správního soudu

19. Na podkladě kasační stížnosti žalovaného vydal NSS rozsudek ze dne 23. 8. 2024, č. j. 4 Azs 20/2024-17, jímž zrušil první rozsudek krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.
20. NSS při posouzení důvodnosti kasační stížnosti vycházel z v mezidobí vydaného usnesení ze dne 15. 2. 2024, č. j. 7 Azs 186/2022-48, v němž rozšířený senát NSS dospěl k závěru, že doplňkovou ochranu podle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu (ve znění do 30. 6. 2023) „bylo v souladu s provedeným výkladem možné udělit v případech, kdy (i) by žadateli v případě jeho vycestování z ČR hrozila v jeho státě původu vážná újma, přičemž (ii) její intenzita nemusela dosahovat intenzity uvedené v § 14a odst. 2 písm. a) až c) zákona o azylu a (iii) s ohledem na hrozbu této vážné újmy by vycestování cizince znamenalo porušení mezinárodních závazků ČR.“
21. Současně rozšířený senát ve zmíněném usnesení poskytl i příklady důvodů, jichž by se uvedená specifikace mohla týkat. „Takovou situací by byla kupříkladu hrozba – vztahující se ve všech případech k zemi žadatelova původu – podrobení se povinnosti dětské práce (jež je v přímém rozporu např. s čl. 4 Úmluvy, Úmluvou o nucené nebo povinné práci či Úmluvou o právech dítěte), nucenému sňatku (v přímém rozporu např. s čl. 8 a 12 Úmluvy či Úmluvou o odstranění všech forem diskriminace žen), odsouzení za jednání, které v době, kdy bylo spácháno, nebylo trestným činem (v rozporu např. s čl. 7 Úmluvy; viz rozsudek ESLP z 12. 7. 2022, stížnost č. 38825/16, č. 29722/18 a č. 12920/20, Kotlyar proti Rusku, bod 34), či odmítnutí provedení lékařského zákroku navzdory riziku vážné újmy na zdraví (v rozporu s čl. 8 Úmluvy; viz rozsudek ESLP z 20. 3. 2007, stížnost č. 5410/03, Tysiac proti Polsku). Navrácení takového žadatele by v těchto situacích skutečně bylo v rozporu s citovanými pozitivními závazky České republiky, z nichž plynou extrateritoriální účinky [k „extrateritoriálním účinkům“ srov. např. Kosař, D. Komentář k § 14a (Doplňková ochrana z důvodu nebezpečí vážné újmy). In: Kosař, D., Molek, P., Honusková, V., Jurman, M. a Lupačová, H. Zákon o azylu: Komentář. Praha: Wolters Kluwer, 2010, dostupné v systému ASPI]. Zároveň by takovému žadateli nebylo možné udělit doplňkovou ochranu dle § 14a odst. 2 písm. a) až c) zákona o azylu, neboť by se nejednalo o žádnou ze situací v nich upravených. Ostatně i sám NSS již například judikoval, že únos za účelem nuceného sňatku v zemi původu

by porušoval mezinárodní závazky ČR, konkrétně čl. 8 Úmluvy, a byl by důvodem pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu (rozsudek z 19. 6. 2023, č. j. 5 Azs 321/2022-58, body 29 a 30).“ Rozšířený senát současně podotkl, že „v současné době je ochrana před vycestováním jako takovým, s ohledem na právem chráněné vazby cizince v ČR a možné negativní důsledky jejich narušení, poskytována až v řízeních o uložení povinnosti vycestovat a v řízeních o vyhoštění.“ Podstatou mezinárodní ochrany je ochrana před nelidským či ponižujícím zacházením nebo jinou vážnou újmou v zemi původu žadatele. Doplňková ochrana proto míří na tzv. extrateritoriální situace, tj. na ochranu před újmou hrozící ve státě původu a následným pobytem v takovém státě, nikoli před újmou hrozící v hostitelském státě.

22. Na podkladě těchto závěrů rozšířeného senátu NSS dospěl čtvrtý senát ve zrušujícím rozsudku k závěru, že doplňkovou ochranu podle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu lze udělit cizinci, který by byl vážně ohrožen na soukromém a rodinném životě *v zemi jeho původu*. Jinými slovy, rozpor s mezinárodními závazky České republiky jako jeden z předpokladů pro udělení doplňkové ochrany podle tohoto ustanovení se musí vztahovat *k situaci ve státě původu žadatele o mezinárodní ochranu*. Dále konstatoval: „Okolnosti, které stěžovateli předkládá ke zvážení v rámci nového posouzení věci, se týkají rodinných a soukromých vazeb žalobce na území České republiky, nebo svou závažností ani zdaleka nedosahují míry, jež by mohla být důvodem pro udělení doplňkové ochrany, jak lze jednoznačně dovodit z příkladů, které rozšířený senát poskytl ve svém usnesení (k tomu viz výše odstavec [27] tohoto rozsudku). Podstatné je, že stěžovatel možnost udělení doplňkové ochrany dle uvedeného ustanovení zvážil, ale kvůli absenci relevantních důvodů ji neudělil, jak (byť stručně) uvedl na straně 8 napadeného rozhodnutí. Stěžovatel tedy nebyl při posuzování žádosti žalobce o doplňkovou ochranu povinen v souvislosti s porušením čl. 8 Úmluvy bez vazby na stát původu zkoumat jeho sociální a rodinné vazby na území České republiky, jejich pevnost a dopady vycestování na tyto vazby. Nedostatek těchto zjištění a jejich zdůvodnění, které krajský soud stěžovateli v napadeném rozsudku vytýká, tudíž nemá za následek nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Uvedená zjištění nemohou představovat relevantní újmu ve smyslu § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu. Krajský soud tak ve svém prvním rozsudku podle čtvrtého senátu nesprávně žalovaného zavázal k posuzování přiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince v České republice.

Druhé ústní jednání

23. Krajský soud po vrácení věci k žádosti žalobce znovu věc projednal při ústním jednání. Na tom však zástupce žalobce (stejně jako žalovaný) pouze odkázal na svá písemná podání.

Posouzení věci krajským soudem

24. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas (§ 32 odst. 1 zákona o azylu), osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou. Soud dále konstatuje, že je vázán právním názorem vysloveným NSS v jeho zrušujícím rozsudku (§ 110 odst. 4 s. ř. s.).
25. Některá ustanovení zákona o azylu byla novelizována zákonem č. 173/2023 Sb., který nabyl účinnosti dne 1. 7. 2023. Protože však v této věci bylo řízení ve věci mezinárodní ochrany

zahájeno před tímto dnem, je pro přezkum napadeného rozhodnutí relevantní znění zákona o azylu účinné do 30. 6. 2023 (viz čl. II bod 1 zákona č. 173/2023 Sb. a § 75 odst. 1 s. ř. s.).

26. Ve vztahu k posouzení otázky humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu nebyl krajský soud nijak ze strany NSS zavázán. Současně žalobce závěry prvního rozsudku nijak věcně nezpochybnil. Proto soud neshledal důvod je jakkoliv revidovat.
27. Soud tak opětovně připomíná, že na udělení azylu z humanitárních důvodů podle § 14 zákona o azylu není právní nárok a je možné jej udělit pouze v případech zvláštního zřetele hodných. NSS setrvale judikuje, že *„smysl institutu humanitárního azylu lze spatřovat v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto patrně ‚nehumánní‘ azyl neposkytnout. [...] Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na varianty, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu – sem lze příkladmo zařadit například udělování humanitárního azylu osobám zvláště těžce postiženým či zvláště těžce nemocným; nebo osobám přicházejícím z oblastí postižených významnou humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory – ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly“* (rozsudek NSS ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004-55; srov. též jeho rozsudek ze dne 21. 3. 2018, č. j. 6 Azs 6/2018-33, odst. 17, či usnesení ze dne 19. 11. 2020, č. j. 6 Azs 179/2020-32, odst. 10).
28. Konečné posouzení je otázkou správního uvážení žalovaného, jak si je sám žalobce vědom. Správní rozhodnutí v tomto ohledu podléhá pouze omezenému soudnímu přezkumu (viz např. rozsudky NSS ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003-48, nebo ze dne 9. 9. 2022, č. j. 5 Azs 307/2020-36, odst. 33). Soud zkoumá pouze to, zda správní orgán nepřekročil meze správního uvážení nebo zda toto uvážení nezneužil. Za tímto účelem pak posuzuje, zda správní rozhodnutí nebylo zatíženo svévolí rozhodujícího orgánu, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem (viz např. již odkazovaný rozsudek NSS č. j. 5 Azs 47/2003-48 nebo jeho usnesení ze dne 24. 3. 2014, č. j. 8 Azs 16/2013-56, odst. 8).
29. Žalovaný těmito požadavkům dostál. Srozumitelně a logicky vysvětlil, proč běžná civilizační onemocnění žalobce nejsou důvodem zvláštního zřetele, pro které by bylo na místě žalobci udělit humanitární azyl. Navíc podotkl, že žalobce tyto potíže ani nijak nedoložil. Žalovaný se též v tomto ohledu zabýval nemocí manželky, která podle tvrzení žalobce onemocněla před 12 lety rakovinou a nyní dochází každé dva roky na kontrolu. Zde opět předestřel srozumitelný a smysluplný závěr, že pokud manželka žalobce dochází již jen jednou za dva roky na kontrolu, je plně залеченá, a nejde tak o důvod, pro který by měl být žalobci udělen humanitární azyl. Stejně tak žalovaný podotkl, že i podle tvrzení žalobce jeho manželka nevyžaduje jeho celodenní péči, pouze za ní někdy zaskakuje v obchodě, kde ona pracuje. Navíc žalovaný opět zdůraznil, že žalobce ani toto tvrzení nedoložil aktuální lékařskou zprávou. Konečně uvedl, že ani existence rodinných vazeb žalobce v ČR není důvodem pro udělení humanitárního azylu.
30. Proti tomuto zdůvodnění postrádá soud v žalobě konkrétnější oponenturu. Žalobce v žalobě pouze dlouze cituje z rozsudku NSS č. j. 4 Azs 14/2011-132 a pak jen opakuje, že má v ČR

rodinu a manželku, která má rakovinu prsu a on se o ni stará. To jsou skutečnosti, kterými se žalovaný v kontextu humanitárního azylu zabýval a vysvětlil, proč podle něj nepředstavují důvody pro jeho udělení – viz předchozí odstavec. Žalobce v žalobě neupozornil na žádnou relevantní okolnost, kterou žalovaný pominul, na logické chyby v úvahách žalovaného a k žalobě nepřiložil ani žalovaným postrádané lékařské zprávy na podporu své argumentace. Soud tak neshledává odůvodnění žalovaného v tomto ohledu nepřezkoumatelným, životní situaci žalobce nijak mimořádnou z hlediska humanitárního azylu a na závěru žalovaného nic nezákonného.

31. Ve vztahu k žalobcem předestřeným důvodům týkajícím se jeho soukromého a rodinného života NSS jakožto důvodům pro udělení doplňkové ochrany dospěl NSS v návaznosti na shora citované usnesení rozšířeného senátu (viz výše odst. 20–22) k závěru, že *„se týkají rodinných a soukromých vztahů žalobce na území České republiky, nebo svou závažností ani zdaleka nedosahují míry, jež by mohla být důvodem pro udělení doplňkové ochrany“*. Současně podle NSS žalovaný *„možnost udělení doplňkové ochrany dle uvedeného ustanovení zvážil, ale kvůli absenci relevantních důvodů ji neudělil, jak (byť stručně) uvedl na straně 8 napadeného rozhodnutí.“*
32. Krajský soud tak v návaznosti na tyto závěry NSS konstatuje, že žalobcem předestřená tvrzení nejsou důvody, pro které by bylo na místě udělit doplňkovou ochranu podle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu. Krajský soud je také vázán závěrem NSS, že se žalovaný otázkou udělení doplňkové ochrany zabýval, ale kvůli absenci relevantních důvodů ji neudělil, což podle NSS dostatečně v napadeném rozhodnutí vysvětlil. Námitka žalobce, že se s touto otázkou žalovaný v napadeném rozhodnutí relevantně nevypořádal, je tak nutně nedůvodná. Krajský soud dodává, že žalobce mohl na závěry NSS reagovat, ať už písemně či při jednání, neučinil však tak.
33. Ani žalobní námitku týkající se neudělení doplňkové ochrany tak soud, vázán závěry NSS, neshledal důvodnou.

Závěr a náklady řízení

34. Protože soud neshledal uplatněné žalobní body důvodnými a současně nezjistil žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout i bez námítky, žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
35. O nákladech řízení (včetně řízení o kasační stížnosti) účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť neměl ve věci úspěch. Procesně úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém

rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 10. října 2024

Karel Ulík v.r.
samosoudce